

A woman with long, wavy, reddish-pink hair is shown in profile, looking towards the right. She is wearing a black, sleeveless corset with a lace-up back. The background is a cosmic scene featuring a large, dark planet with a bright ring of light around its equator. The sky is filled with stars and nebulae in shades of orange, red, and blue. The entire image is framed by a decorative, light blue, swirling border.

DET ÄR INTE SÅ LÄTT
SOM DU TROR

EVA HOLMQUIST

Det är inte så lätt som du tror

* * *

Eva Holmquist

Ordspira Förlag

© Eva Holmquist
Ordspira Förlag, Jönköping 2013
www.ordspiran.se
epost: info@ordspiran.se
Illustratör: Marcus Österström
Layout: Annika Bengtsson
ISBN: 978-91-980139-5-5
Tryckt av Scandinavian Book

Kapitel 1

11 juli

Mela var på väg att gå. Hon hade ont i huvudet efter en timme i ritualrummet. Ritualaltaret med den stora mässingsljusstaken hade hon skjutit in i ett hörn och rådsgloben i ett annat, men rummet var trångt i vilket fall. Det gjorde inte situationen bättre att alla ämbetsmän stod runt henne. Diskussionen ledde ingenstans, men Trenos gav sig inte så lätt.

"Du måste göra något", sa han igen och ställde sig framför dörren. "Jag har inte tillräckligt många i gruppen för att ta hand om djuren och du kräver att vi måste leta efter betesmark utanför skeppet."

"Du får klara dig med dem du har", sa Mela och rynkade ögonbrynen.

Det fanns inget hon kunde göra.

"Om du inte låtit alla flytta till andra grupper", sa Trenos med höjd röst, "så hade jag gjort det."

"Vi kan inte tvinga någon att jobba hos dig", sa Mela.

"Det gjorde vi förr", sa han med bister min.

Hon kunde se hur de andra nickade instämmande. Det var så orättvist. Gruppledarna hade alla tyckt att det var bra när alla fick välja själva, men nu när det blev för få i vissa grupper var det plötsligt hennes fel.

"Ni var alla med och godkände förflyttningarna", sa hon ilsket.

Ballas såg orolig ut. Det gjorde han nästan jämt numera. Han la handen på hennes arm.

"Vi visste inte att det skulle bli för få i djurgruppen", sa han. "Nu måste vi fixa problemet."

Hon skakade undan hans arm. Fixa problemet. Det var lätt för honom att säga. De flesta hade röstat på henne för att få göra det de ville. Om de inte fick det längre så skulle det inte dröja länge innan de ersatte henne med någon annan.

"Vi är bara tre stycken", sa Trenos. "Det går inte."

"Vi kan inte tvinga någon", sa Mela igen.

Hon la händerna på ryggen för att ingen skulle se hur de skakade.

"Vi överlever inte utan djuren", sa Moa tyst.

"Ni är åtta stycken", sa Trenos till Kronos.

"Ja", sa han, "men så länge vi bor på skeppet måste vi hålla det i skick."

Med en blick på Mela blev han tyst. Han sa sällan mycket inför de andra. Kanske ville han undvika att utnyttja sin ställning som kaptenens fästman. Det var känsligt. Mela förstod det, men ändå önskade hon att han ställde sig på hennes sida.

"Ni får klara er", sa Mela och smet ut genom dörren.

Hon visste att det var fejt, men hon såg ingen utväg. Hur hon än gjorde blev någon missnöjd. Livet som kapten var inte som hon tänkt sig.

* * *

Hilva hade gått en bit ifrån sina klasskamrater och satt nu med ryggen mot en stor sten. En svag bris fick hennes hår att fladdra. Det var så annorlunda här ute. Inne i skeppet fanns aldrig någon vind. Temperaturen var alltid samma och även om ljuset varierade visste hon att det berodde på att de ändrade ljuset när det började närma sig kväll. Ute i det fria verkade ljuset variera med stunden. Moln som passerade solen skuggade marken. Solen flyttade sig ute, vilket

lamporna aldrig gjorde. Solen var ganska långt ner när de kom ut på morgonen, men innan de gått in hade den ofta stigit en bra bit på himmelen. De dagar de gick ut på eftermiddagen verkade den också sjunka längre ner mot horisonten ju längre tiden gick. Det var mycket märkligt.

"Hon måste få se hur vackert det är", hörde hon Pellas säga.

Han och Bobbas dök upp i skogsbrynet. Pellas drog handen genom håret så att det spretade värre än vanligt. Han gestikulerade så att Bobbas fick akta sig för hans flygande armar. De fick inte se henne. Inte för att Pellas skulle skvallra om att hon latade sig, men Bobbas kunde råka säga något. Inte med vilje, men av misstag. Hon kröp runt stenen så hon doldes.

"Jag vet att hon skulle älska planeten", sa Pellas, "om hon besökte den."

"Hon inte vill", sa Bobbas och fick det att låta som en fråga.

"Hon är rädd", sa Pellas lågt, men nu var de så nära att Hilva inte hade någon svårighet att höra vad han sa.

Hon följde rösterna så att hon hade stenen mellan sig och dem.

"Det är som växtrummet", sa Pellas, "fast större. Jag ska fixa en utflykt. När hon får se planeten kommer hon att älska den."

Bobbas mumlade något instämmande. Det stack till i handen. Typiskt också. Hon hade satt den rakt på växthögen. Hon sög på såret. Det sved. Rösterna blev lägre. Snart var de borta och hon kunde sätta sig på sin gamla plats med ryggen mot stenen. Solen hade sjunkit en bra bit sedan de gick ut.

Om hon hade fått bestämma skulle hon stanna ute ett helt dygn för att se vad som hände, men tyvärr var det inte

hon som bestämde. Det var Lallas, den nye läraren. Det var han som bestämde nu när Sonos slutat som lärare. Inte för att Lallas var elak eller dum. Nej, han var snarare för vänlig. Hur kan någon vara för vänlig skulle Haktos sagt och fnyst åt henne, men han köpte å andra sidan allt Lallas sa. Om du fick tro Haktos var deras nye lärare snudd på kapten själv.

Hilva fnös fast ingen kunde höra henne. Hon litade inte på Lallas. Sen fick Haktos tycka vad han ville. Egentligen skulle hon samla in växter som de kunde undersöka senare, men hon hade inte lust. Hon ville undersöka planeten själv utan en allvetande lärare som trodde att han visste allt.

Där hon satt kunde hon inte se skeppet. Det låg bakom stenen hon lutade sig mot. Härifrån såg allt ut att vara orört. Fältet täckt med låga växter sträckte sig så långt hon kunde se. På avstånd såg det ut som om växterna var identiska, men om du försiktigt lyfte upp dem ur jorden och studerade dem kunde du se att de egentligen var helt olika. En del hade blommor i samma färg som bladen medan andra bara bestod av stjälkar. En del var ett nät av olika stjälkar medan andra växte ensamma. Vissa hade också taggar som även om de var små gjorde ont. Det var när hon hittat den växten som hon övergett växterna och istället satt sig här.

Hon tittade bort mot den lilla högen av växter. Lallas skulle inte bli nöjd med henne, men sin vana trogen skulle han inte säga det utan bara erbjuda sig att hjälpa henne. Vem kunde lita på någon som inte sa vad han tyckte? Hon kunde slå vad om att han ville ha något av dem. Det var precis så som Kea alltid uppförde sig innan hon tänkte be om en tjänst, vilket hon gjort nästan varje dag när de gått i samma undervisningsgrupp.

Hilva suckade och kastade ytterligare en blick mot högen med växter som låg vid hennes sida. Med tanke på solen måste det vara sent. Om hon inte gick tillbaka nu kanske hon

inte fick följa med ut imorgon och allt var bättre än undervisning inne i skeppet. Hon reste sig, tog växterna försiktigt för att undvika taggarna och börja gå mot skeppet igen. Nu syntes det tydligt där det höjde sig som ett stort fläckigt berg bortom skogen.

* * *

"Mela", ropade Kronos bakom henne, men hon fortsatte att gå.

Hon orkade inte ta diskussionen med honom också.

"Vänta", ropade Kronos alldeles bakom hennes rygg.

Han tog tag i armen så hon var tvungen att stanna.

"Vad vill du?"

"Prata med dig", sa han. "Du har undvikit mig i flera dagar."

"Jag har haft mycket att göra", sa hon och fortsatte att gå.

Kronos hade inget problem att hänga med. Han sa inget mer förrän de kommit in i hennes rum. Hon hade hoppats få tid att sätta sig och läsa en stund, men han hade tydligen bestämt sig för att prata oavsett om hon ville eller inte. Men hon skulle inte göra det lätt för honom. Ändå kunde hon inte låta bli att längtansfullt titta mot bokhyllorna.

"Jag trodde du ville gifta dig med mig", sa han.

"Det vill jag", sa hon och drog handen genom det röda håret. "Bara inte än."

"Varför inte?"

Kronos la armarna i kors framför bröstet. Hon kände avståndet han skapade mellan dem som ett slag.

"Det är så rörigt", sa hon och vände sig om.

Hon plockade fram tekoppar.

"Du sa snart när Pellas och Lola gifte sig", sa han och

klev runt henne så han stod framför henne igen. "Det är en månad sedan."

"Det ska vi", sa hon snabbt. "Så fort allt ordnar sig."

Hon vände sig om igen, men återigen stod han framför henne med armarna i kors.

"Du är kapten", sa han. "Det kommer alltid vara något som måste fixas."

"Det lugnar sig snart" sa hon och smet runt honom.

Hon ville inte diskutera mer. Hon orkade inte. Dörren gled upp med ett psch och så var hon utanför i korridoren igen.

"Vi har ändrat på allt", sa Kronos innan dörren hann stängas. "Det är inte så lätt som du tror."

Resten av orden hörde hon inte. Hon var redan på språng nerför lila sovkorridoren. Hon måste få lugn och ro så hon kunde tänka. Det var alltid någon som drog i henne.

* * *

Lallas suckade otåligt, men sa inget högt. Hilva var borta igen. Den flickan gjorde aldrig vad han sa till henne. Det var mycket irriterande. De hade fått en enkel uppgift. Samla in olika växter så att de sedan kunde studera dem när de kom tillbaka. Men hon var tvungen att smita iväg så fort han vände ryggen till. Vea, Haktos och Jonos samlade alla in sina växter i närheten. Det var bara Hilva som nödvändigtvis skulle dra iväg. Han var inte orolig. Skeppet var tillräckligt stort för att hon skulle se det från långt håll. Det var inte det som var problemet. För att hans planer skulle fungera behövde alla se honom som den som hade kontroll. En tolvårig jäntunge fick inte förstöra det.

I samma stund fick han se henne mellan träden. Det röda håret stack ut mot den gröna bakgrunden. Hon hade

en ynkelig hög med växter som hon höll försiktigt. Med några långa steg var han framme vid henne och ryckte till sig den lilla högen. Han gjorde en grimas när han stack sig.

"De har taggar", sa Hilva.

"Du har hittat för få växter", sa Lallas och gav tillbaka högen till henne.

De vassa eländena ville han inte bära.

"De flesta var samma på fältet", sa hon med huvudet nedböjt.

Hon undvek hans blick, men Lallas tryckte ner ursinnet. Han fick inte tappa kontrollen.

"Stanna i närheten av oss andra nästa gång", sa han, "då kan jag hjälpa dig när uppgiften blir för svår."

Med det vände han sig om och vinkade åt resten av undervisningsgruppen att följa honom tillbaka upp på skeppet.

* * *

Mela stod i det lilla utrymmet utanför förbjudna dörren. Hjärtat slog hårt. Hon drog ett djupt andetag. På skeppet fanns ingenstans hon fick vara i fred. Kanske var det bättre utanför. Hon behövde var ifred. Hon behövde tänka. Annars skulle hon aldrig lyckas lösa problemet.

Hon drog ett djupt andetag, tryckte på knappen och tog snabbt ett steg ut. Det luktade annorlunda. Vinden blåste hennes röda hår ner i ögonen. Med en otålig gest drog hon undan det, men det blåste genast ner igen. Vinden fick klänningen att fara fram framför henne som om den levde sitt egna liv. Här kunde hon inte stå. Hon skulle blåsa bort.

Hon såg inte till någon. De flesta befann sig inomhus. Det var ingen som verkade ha alltför brått med att undersöka planeten de landat på. Iallafall inte som hon märkt.

Hon gick med raska steg in bland träden. Där var det mörkt. Stammarna var mörkbruna och skrovliga. Inte alls som palmerna i växtrummet. Vinden trängde inte in bland träden, men snart var hon framme vid ett stort fält.

Hon tvekade, men vände sedan och fortsatte inne i skogen. Hon ville bort från alla. Fältet låg alltför nära skeppet. Hon ville vara i fred. Slippa allt tjat om vad var och en ville. Slippa allt tjat om att de var för få i någon grupp. Eller för många i någon annan. För en månad sedan hade hon trott att det skulle vara lätt. Alla verkade vara överens om att det inte fungerade. Nu hade hon börjat inse att alla inte varit överens, men att de inte sagt något. Det var så orättvist.

Ingen hade fått göra det de ville. Nu var de med på alla beslut, men när saker inte fungerade så bra var allt hennes fel. Hon sparkade lite i marken. Den var mjuk som om hon gick på jord, men här växte inget som kunde bli förstört. Bara de höga träden och under dem en mjuk matta av långa gula strån. Fältet hade försvunnit ur sikte. Nu var det träd så långt hon kunde se. Marken började gå uppåt som om hon gick uppför en ramp. Det var jobbigt, men inte så jobbigt att hon vände om.

Det hade inte fungerat. En kapten och en rådgivare som bestämde nästan allt och ämbetsmän som bestämde resten. Du måste vara son till en ämbetsman för att bli det själv. Det var bara så fel. Det var klart att den som var bäst lämpad borde ha uppdraget. Hon visste att de viskade bakom hennes rygg att hon inte var den mest lämpade. Hon skulle aldrig blivit kapten om det funnits ett alternativ när Lallas föreslog henne. Hon hade trott att det var självklart. Det var hon som hade lett motståndet. Det var hon som hade övertygat alla de andra om hur fel allt var. Det var klart att hon var mest lämpad. Nu började hon undra själv.

Det hade verkat så lätt. Det var ju bara att göra motsatt

mot vad den gamla ledningen gjort. Tidigare hade ingen fått bestämma. Nu skulle alla få bestämma. Och varje gång hon tvekat om det var rätt hade Lallas utmanat henne. Hon kunde inte hjälpa att hon fortfarande undrade varför han stöttade henne. Var det för att han hellre ville vara lärare? Mela suckade. Hon visste inte. Hon visste inget längre.

Kapitel 2

Lola var sist klar så växtrummet var tomt när hon gick. Arbetet var slut för dagen och hon hade ingen kvällssamling att se fram emot. Det kändes konstigt. Mela hade säkert sina skäl för att förbjuda den, men Lola hade alltid sett fram emot lugnet när alla deltog tillsammans. Hon hade inte träffat sin väninna sen de landade. Mela var upptagen och hade inte tid att träffas.

Det var först när hon klev in i bruna sovkorridoren som Lola insåg att hon gått fel. En annan nyhet, men trevligare. Det tog bara lite tid att vänja sig vid. Pellas hade kanske hunnit sluta för dagen. Hon skyndade på stegen. Det var bästa stunden på dagen när de fick vara själva.

Pellas reste sig ivrigt när hon kom in. Han hade ställt en korg på bordet som var fylld med tomater.

"Vi ska på utflykt", sa han och gav henne en kram. "Du ska äntligen få se planeten."

Hon drog sig försiktigt ur hans famn.

"Vi kan ha utflykten i växtrummet", sa hon och tog filten från soffan.

"Du har inte varit ute sedan vi landade", sa han. Hans leende lyste upp hela rummet. "Du måste se hur vackert det är."

"Vi ska börja utforskningen imorgon", sa hon och kramade filten hårt.

"Det är inte samma sak", sa han och lyfte upp korgen. "Du och jag ska göra en utflykt och se på allt vackert tillsammans. Ni ska leta ställen där ni kan odla. Det är inte alls samma sak."

Och det hade han ju rätt i, men Lola var inte alls säker på

att hon ville se planeten. Det måste vara väldigt annorlunda jämfört med skeppet.

”Jag vet att du inte vill lämna skeppet” sa Pellas och tog hennes hand, ”men så fort du fått se hur vackert det är kommer du att älska det.”

Lola trodde inte det, men hon sa inget mer. Hon hade ont i magen.

* * *

Bolas petade under naglarna för att få bort så mycket av smutsen som möjligt innan Vala dök upp. Han hade aldrig varit så smutsig som ledare av matgruppen. Ibland ångrade han att han hade vägrat att fortsätta, men det fanns ingen möjlighet att samarbeta med Mela. Vem var hon egentligen? Ingen av hennes förfäder hade haft någon position att tala om. Det var fel. Om bara inte allt gått så snabbt när den gamla kaptenen hade avgått så skulle de kunnat bekämpa det hela. Men nu var det som det var.

Han kastade en blick mot träbordet framför honom. Ämbetshandskarna låg prydligt ihopvikta vid kanten. De hade legat där sedan valet. Han svalde. Ingen chans att han fick använda dem igen. Mela hade förresten förbjudit ämbetshandskarna. Hon hade stoppat kvällsamlingen och alla andra ritualer också. Han skakade på huvudet. Världen var inte som den borde.

Han tittade upp vid dörrens öppningspsch. Det var Vala. Ordentlig som vanligt i sin grå klänning och med håret ordentligt uppsatt i en knut. Man kunde lita på Vala.

”Det är snart dags”, sa hon.

Bolas reste sig med en lätt bugning. Nu hade hon högre position än honom. Då var det inte mer än rätt. Hon böjde huvudet lätt och satte sig ner.

"Situationen börjar bli ohållbar", sa hon. "Det gör det lättare att återta makten."

Bolas gapade förvånat. Han hade aldrig tänkt tanken.

"Kaptenen hade inte tänkt igenom saken innan han avgick", fortsatte Vala och rättade till kjolen. "Han var naturligtvis inte lika bra som sin far, men ett mycket bättre alternativ än Mela. Nu när han ser hur hon förstör alltihop kan vi övertala honom att bli kapten igen. Lantos är inget problem. Han vill inget hellre än att bli rådgivare igen."

"Går det verkligen?" frågade Bolas. "Alla var emot dem. Det var därför Mela blev vald."

Vala blängde på honom.

"De blev tagna på sängen och trodde inte att det fanns något alternativ", sa hon. "Nu ser de att det inte fungerar. Vi får inga problem."

Hon reste sig för att gå.

"Vi måste naturligtvis vara diskreta", sa hon.

Bolas nickade. Det behövde hon inte säga. Han förstod vikten av diskretion. Och om han hade en chans att få tillbaka sitt ämbete utan att behöva krypa för Mela så fanns det inget han inte var beredd att göra.

* * *

Lola tvekade innan hon tog ett steg in genom den förbjudna dörren. Den här gången lyste alla mätare gröna och hon hann inte se sig omkring innan nästa dörr gled upp. Hon stannade högst upp på rampen som ledde ner till marken. Allt var så stort.

Himlen var ljusblå och såg ut att ligga oändligt långt upp. Till vänster fanns en smal remsa med träd som hon från sin höjd kunde se över. Bortanför den låg ett fält som sträckte sig så långt bort hon kunde se. Såg hon rakt fram

sträckte sig gräset ända fram till vattnet. Hon var van vid tunnor fyllda med vatten. Här var det som om de gjort en tunna så stor att du inte kunde se den andra änden. Till höger försvann gräset och lämnade plats för ett grått underlag som såg ojämnt ut.

"Kom", sa Pellas och tog hennes hand.

Hon följde honom nerför rampen, men när de kommit ner kunde hon inte låta bli att stanna och se upp mot skeppet. Det var stort även om världen de hamnat i verkade ännu större. Det såg ut som ett stort klot som var tillplattat så undersidan blev plan. Inte ens Pellas som var så lång kunde räcka upp till undersidan av dörren de kommit ut genom. Bredvid dörren kunde hon se utsidan av tavlorna som verkade helt svarta från den här sidan. Utsidan på skeppet var bucklig som om någon slagit på den med en enorm hammare. Färgen var fläckig och hela skeppet såg ut som en morot som inte ätits upp i tid.

"Kom", sa Pellas igen och drog henne i handen.

Hon vände ryggen mot skeppet och följde honom bort i solskenet.

* * *

Lallas gled in i rummet så tyst som möjligt. Det hade blivit senare än han tänkt och Gava försökte säkert få Givos att somna. Hon skulle vara sur i vilket fall. Han behövde inte göra henne ännu surare genom att störa läggningen. Ljuset var neddraget till skymningsbelysning och fåtöljerna var bara mörka skuggor i rummet. Han tog ett steg, men snubblade till när han klev på något mjukt. Givos leksakshöna. Under bordet låg bollen slängd. Varför kunde inte Gava hålla ordning? Han kände hur ögonbrynen rynkade sig irriterat.

Ett knakande inifrån sovavdelningen. Då måste Givos ha somnat. Mycket riktigt kom Gava utsmygande en kort stund efteråt. Hon stannade när hon fick se honom.

"Kommer du nu?"

Han hörde knapp t hennes ord, men irritationen gick inte att missta sig på.

"Jag har varit upptagen", sa han.

Gava fnös.

"Med vadå?"

"Arbetet."

Han knöt nävarna. Varför skulle han förklara sig? Hans arbete var viktigt. Det måste hon förstå.

"Om du inte kan sörja för din son", sa Gava lågt, "borde du umgås med honom."

Lallas bet ihop käkarna så hårt att det gjorde ont. Det var för Givos skull han arbetade så hårt. Hon litade inte på honom. Hade hon gjort det skulle hon förstått att han hade en plan. Inte för att han tänkte avslöja den för henne.

Gava ignorerade honom. Hon hade lyft upp korgen med mat som hon alltid tog med från jobbet på bordet. Ur den plockade hon brödkakor och en burk med honung. Trodde hon verkligen att han lugnt skulle äta med henne efter vad hon sagt?

Utan ett ord till gled han tyst ut genom dörren igen. Väntade han tillräckligt länge skulle hon säkert sova när han kom hem. Med raska steg gick han bort mot undervisningsrummet. Där skulle vara tomt så här dags. Han behövde planera.

* * *

Lola tyckte att det var vackert. Hon satt bredvid Pellas på en klippa. Nedanför hennes fötter bredde landskapet ut

sig. Där fanns en bäck som slingrade sig fram och slutligen rann ut i den stora sjön som låg längre bort. Där fanns kullar som var täckta av låga växter. Till vänster kunde hon se en stor skog som med sina mörkgröna kronor såg ut som kuddarna i Bobbas rum. De var högt upp och de kunde inte se slutet åt något håll. Världen verkade oändligt stor.

Det hade varit jobbigt att ta sig hit, men det var det värt.

"Du hade rätt", sa hon och kramade Pellas hand. "Det är vackert."

"Så fort jag såg utsikten", sa Pellas, "ville jag visa dig den. Det finns inget liknande på skeppet."

Han la armen om henne. Det var skönt och det skyddade mot vinden som faktiskt var en smula kall. Det började mörkna som om någon satt på skymningsljuset. De rörde inte på sig utan satt kvar och såg hur allt blev gråare och gråare ju mörkare det blev. Snart var det så mörkt att de inte kunde se vad som fanns nedanför deras fötter.

Lola rös.

"Du fryser", sa Pellas. "Vi går in."

Lola höll Pellas hårt i handen när de försiktigt tog sig ner. Det var inte lätt nu när det var så mörkt. Allt var färgat i olika gråa nyanser. Alla färger i världen hade försvunnit.

Snart stod de på nytt nedanför skeppet. Det höjde sig som en mörkare skugga framför dem. Hon frös inte längre. Klättrandet hade gjort henne varm. Det var skönt att stå här ute med den svala vinden som svalkade.

"Har ni hittat reservdelar?" frågade hon.

"Nej", sa han. "Jag hade inte trott det heller. Lampor kan inte växa på träd. Inte filter heller för den delen."

"Men varför måste vi landa då?"

"Vi kan säkert hitta material att göra reservdelar av", sa han och gav henne en lätt smekning på kinden. "Dessutom kan vi flytta ut från skeppet nu när vi landat."

"Menar du att vi ska bo utanför skeppet?"

Lola hörde hur hennes röst var alldeles för hög. Pellas svarade henne inte. Bo utanför skeppet. Gick det? Allt var så stort. Det fanns inget skydd någonstans.

"Vi skulle kunna bygga ett rum", sa Pellas efter att ha varit tyst en lång stund.

"Vi behöver mat", sa hon.

"Vad det inte det ni skulle leta efter?"

"Jo, imorgon."

Innan utflykten hade hon varit ängslig inför morgondagen, men planeten kändes inte så skrämmande längre. Den liknade växtrummet, ett växtrum utan väggar och tak. Hon såg fram emot att leta efter ätbara växter och jord där de kunde odla.

"Vi får se", sa hon och log mot Pellas.

De gjorde sällskap uppför rampen igen. Det var dags att gå hem.

12 juli

Bolas stod i samlingsrummet tillsammans med de andra i fixargruppen. De var alla där. Kronos som lugnt väntade på att alla skulle tystna. Pellas med Bobbas precis bredvid. Bobbas sa sällan något när de samlades allihop. Lika bra det. Bolas kunde inte förstå hur Mela kunde låta en sån som han få ingå i en av grupperna. Dandos och Benos diskuterade något högljutt och de tystnade inte förrän Melos gav dem varsin otålig knuff. Toppas stod med armarna i kors och en missbelåten uppsyn.

När alla äntligen tystnat harklade sig Kronos.

"Vi måste på allvar börja söka efter material för att laga skeppet", sa han. "Än så länge håller filtren, men vi har inga att ersätta dem med."

"Det finns inga filter på den här planeten", sa Toppas.
"Jag fattar inte varför vi skulle landa över huvudtaget."

"Reservdelarna är slut", sa Kronos trött.

Det märktes att han sagt samma sak många gånger.

"Om vi kan hitta material på planeten", sa Pellas ivrigt,
"så kan vi tillverka reservdelarna som behövs. Annars kan vi flytta ut."

Bolas tog ett steg bakåt. Han hoppades att ingen lagt märke till hans förskräckelse. Det skulle vara hemskt att bo utomhus utan skyddet som skeppet erbjöd. Vad skulle det heliga skeppet anse om att de övergav sitt hem? Han måste prata med Vala om det. De hade gjort alldeles för mycket mot det heliga skeppets vilja redan som det var. Ännu mer kunde vara katastrofalt. Mela påstod visserligen att det heliga skeppet inte alls skyddade dem, men vad visste hon. Hon var bara en flicksnärta som tagit sig vatten över huvudet.

"Då hämtar vi materialet", sa Toppas med en provocerande ton, "och lyfter härifrån så vi kan fortsätta vår resa."

"Jag tror inte vi kan det", sa Kronos.

"Är vi inte framme?" frågade Melos samtidigt.

Toppas tog ett steg fram.

"Vad menar du?" sa han. "Varför kan vi inte lyfta? Vi har ju flugit hela vårt liv. Har ni förstört motorerna?"

"Lugna dig", sa Dandos. "Det är inte samma motorer som vi använt för att flyga hit som krävs för att lyfta från planeten. Vi kan nog lista ut hur de fungerar så vi kan lyfta om vi skulle vilja."

"Om vi finner bränsle", sa Kronos lågt.

"Jag och Bobbas kan leta material till reservdelar", sa Pellas innan någon hunnit kommentera vad Kronos sagt.

"Det blir bra", sa Kronos. "Dandos får fortsätta med motorerna. Bolas kan ta värmeregleringen som krånglar igen."

Bolas hörde inte resten av vad Kronos sa. Det surrade i öronen. Värmeregleringen hade varit den största irritationskällan när han var ledare för matgruppen. Den krånglade jämt och inte slapp han den nu heller. I stort sett varje dag fick han plocka isär och sätta ihop den igen. Det var orättvist. Han ville ha sitt gamla jobb tillbaka med den gamla kaptenen. Han skulle till och med stå ut med Lantos om bara allt blev som det var.

Det blir inte alls som Mela tror när de landat på planeten. Som kapten skulle hon förändra allt till det bättre, men förändringarna går inte tillräckligt snabbt och det hon gör motarbetas.

"Det är inte så lätt som du tror att ändra människors tankar", säger Kronos.

När hon väl inser att han har rätt är det alldeles för sent ...

Det är inte så lätt som du tror är andra delen i serien om rymdskeppet Diligentia.

"Jag sträckläste boken och blev nyfiken på de kommande delarna."

Mirja Markkula, BTJ-häftet, om
Kedjor känns bara när du rör dig.

"Köp, läs, låna på bibliotek, eller ge bort till de unga vuxna du har i din närhet!"

Hanna Lans, Bokbloggen Söder om stan, om
Kedjor känns bara när du rör dig.

Ordspira Förlag

ISBN 978-91-980139-5-5

9 789198 013955 >

www.ordspiran.se